

Huslejhjælp, som højst kan andrage ca. 8 Kr., i visse Tilfælde et Par Øre mere, ugentlig; for dem, der ikke er Familieforsørgere, bliver Understøttelsen jo mindre, baade Dagpengene og Huslejhjælpen. Men det er kun de færreste af de familieforsørgende arbejdsløse, der kan naa en saadan Understøttelse af 3 Kr. 50 Øre daglig, altsaa 24 Kr. 50 Øre ugentlig plus Huslejhjælp, ca. 8 Kr. ugentlig, i alt 32 Kr. 50 Øre om Ugen. Det er kun de allerfærreste, hvad ærede Medlemmer vil kunne se af et Bilag til Lovforslaget. Det er forholdsvis meget faa, der vil kunne naa op til en saadan Indtægt. Ogsaa af dem, der kan naa de 24 Kr. 50 Øre ugentlig, vil der kun være faa, der kan naa 32 Kr. 50 Øre, for de kan ikke faa mere i Husleje-godtgørelse, end de udreder i Husleje, og det er sikkert kun de færreste Arbejdere, der udreder 420 Kr. aarlig i Husleje.

Det er dog ikke udelukket, at disse Understøttelser, selv om de i de allerfleste Tilfælde ikke kan kaldes særlig høje, i adskillige Tilfælde kan give en større Indtægt for vedkommende arbejdsløse, end de kan have, naar de har Arbejde i deres Fag, og da dette jo vilde være meget uheldigt og meget urigtigt overfor de arbejdende og kunde have meget uheldige Følger for Arbejdsforholdene i det hele, svække Arbejdsvillien og Arbejdslysten hos de vedkommende, hvilket vilde være til ubodelig Skade for dem selv og for Samfundet, var et Mindretal i Arbejdsløshedsnævnet, som jo har haft Sagen til Behandling, betænkeligt ved uden Forbehold i noget som helst Tilfælde at lovfæste disse Understøttelser, som nu foreslaas; Mindretallet bestaar af den ærede Folketingsmand for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Svendsen), den ærede 2den Landstingsmand for 2den Kreds (Tvede) og mig. Vi udtalte derfor, som det ogsaa findes i et Bilag til Lovforslaget, at da vi ikke kunde overse, om ikke Arbejdsløshedsunderstøttelsen i adskillige Tilfælde kunde komme til maaske endog at overstige den sædvanlige Arbejdsfortjeneste i visse Fag eller Grupper af Fag — og denne Formodning maatte vi ogsaa støtte paa Arbejdsløshedsinspektørens Udtalelser i Nævnets Møde, som Inspektøren siden nærmere har udviklet i et Bilag til Lovforslaget —, og da det vilde være højst uheldigt, om man skulde komme op til større Understøttelse end Arbejdsfortjenesten eller alt for nær til Arbejdsfortjenesten med Understøttelsen, saa vilde vi have ønsket den Tanke givet Udtryk i Lovforslaget, at der altid

skulde være en passende Forskel mellem den opnaaede Arbejdsløshedsunderstøttelse og den Arbejdsfortjeneste, der normalt kunde have i vedkommende Fag, en Forskel i den arbejdendes Favør. Men vi søgte ikke nærmere at udforme det i Ændringsforslagsform, da vi ikke kunde vinde Tilslutning til Tanken hos Flertallet i Arbejdsløshedsnævnet. Med stor Interesse har jeg imidlertid set, at den højtærede Indenrigsminister har haft den samme Opfattelse: at der i den Henseende burde tages et Forbehold, og at han har givet denne Tanke Udtryk i Lovforslaget. Han har altsaa imødekommet det Mindretal, hvortil jeg hørte i Arbejdsløshedsnævnet, og det er jeg særdeles tilfreds med. Jeg har nu med nogen Forundring læst, at Ministeren i sin Forelæggelsestale i Folketinget har haft den besynderlige Opfattelse, at det var Flertallet, han helt igennem støttede sig til, og at han havde maattet tage Afstand fra Mindretallet. Disse Udtalelser af Ministeren skyldes jo kun det forcerede Arbejde, der har været med Hensyn til denne Sag, og jeg undskylder Ministeren saa fuldt ud; han har Hænderne endnu mere optagne end nogen anden i disse haarde Tider, men Faktum er, at den højtærede Minister i Lovforslaget har tiltraadt Mindretallets Særstandpunkt fra Arbejdsløshedsnævnet og ikke Flertallets. Dette er ganske vist kun en Formalitet, men jeg finder mig dog foranlediget til at gøre opmærksom paa dette, idet jeg gaar ud fra, at naar den højtærede Minister udtalte sig, som han gjorde, var det absolut ikke, fordi han var ked af at staa ved Siden af Mindretallet, men kun, fordi han ikke havde faaet Øje for det rette Forhold.

Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa de mindre Detailler i Lovforslaget, men der er dog et Par Forandringer, jeg føler mig opfordret til at gøre opmærksom paa, et Par Forandringer, som ogsaa er kommet ind efter Arbejdsløshedsnævnets Indstilling i Lovforslagets § 2, 3die og 4de Stykke. Jeg tror nok, at Døren til Arbejdsløsheds-kasserne var blevet slaet op paa lovlig vidt Gab ved Loven af 27. Oktober 1917. Det var ogsaa den almindelige Opfattelse hos dem, der har særlig med Arbejdsløsheds-kasserne at gøre. Alle kunde nemlig snart sagt komme ind uden nogen Berøring med Faget, naar de var arbejdsledige. Nu er der foreslaaet i § 2 en Bestemmelse, der gaar ud paa, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa opløse, at „en Arbejdsløs-